

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2023. november 19.
(vasárnap)**

Szepesy László

HARC AZ ÉRTELEMÉRT

Énekek: 164,1-2, 197, 440,13-14

Lekció: 1Korinthus 1,18-21

Alapige: 2Korinthus 10,3-5

„Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk. Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek erősségei lerontására; Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk és dicsőítünk Téged, uraknak Ura és királyoknak Királya, hálát adunk azért, hogy ebben a reformáció alatt írt hálaadó énekben is a Te jóvoltodat, kegyelmedet, dicsőségedet vallhattuk meg, azt, hogy csak Reád néznek a mi szemeink, hiszen *„minden jó adomány”* onnan fönről, Tőled, *„a világosság Atyjától száll alá”*, és Te vagy az, aki hordozol bennünket.

Dicsőítünk és magasztalunk azért, mert gyülekezetünknek is Te voltál alapítója, hordozója, és továbbra is, a jövőben is Rád bízhatjuk magunkat, Te leszel a mi Urunk, Pásztorunk, megtartónk. Magasztalunk azért, mert ahogyan egyen-egyenként megkerestél, elhívtál bennünket, új életet ajándékoztál nekünk, és azóta is hordozol minket a Te útjaidon minden küzdelem közepette, ugyanígy közösségünket, gyülekezetünket is Rád bízhatjuk.

Köszönjük, hogy arra indítasz bennünket a mai napon is, hogy Téged tiszteljünk, imádjunk, dicsőítsünk, elsősorban lelki módon, lélekben és

igazságban, Igéd, akaratod előtt meghajolva, és magunkat Neked odaadva, és kérve, hogy „*az engedelmesség lelkével támogass*” bennünket úgy, hogy a Te szavad ne hulljon a földre, mint valami értéktelen hulladék, hanem legyen kincsként bezárva a szívünkbe, és ott munkálkodjék, élet fakadjon belőle, amely Téged dicsóít, gyümölcsöket terem, és másokat is Hozzád vezet.

Ezért kérünk, hogy most is szívünket fordítsd magadhoz, segíts, hogy Te legyél a középpontban számunkra, és ne vonja el a figyelmünket semmi! És kérjük, Krisztusért, hogy Te tedd a mi kéréseinket, énekeinket, Rád figyelésünket olyan tiszteletté, amely csatlakozhat a mennyben zajló istentisztelethez, amely valóban a Te dicsőségedre van, nekünk pedig áldássá! Így kérünk, maradj velünk kegyelmeddel, Szentlelked munkálkodjék, hirdesse a Te szavadat, nekünk pedig adj halló füleket, értő szívet, engedelmességre törekvő hitet és életet!

Szent Fiadért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Néhány évtizeddel ezelőtt nem gondoltuk volna, hogy egy olyan korban kell élnünk, ahol háborút háború ér, nemcsak a szomszédban, hanem távolabbi országokban is. Bár az emberiség történelmét vizsgálva alig van néhány évtized, amikor ne lett volna csatározás országok és népek között, de a Szentírás a mai alkalommal egy másfajta harcot hoz elénk, egy olyan küzdelmet, amely a nap huszonnégy órájában zajlik, amely az elménkért folyik. Ez a küzdelem heves, könyörtelen és igazságtalan, mert a Sátán sohasem játszik tisztességes módon. Intenzív is ez a küzdelem, mert személyiségünkért, szívünkért, és különösen is az elménkért zajlik ez a küzdelem.

Mindannyiunkban közös vonás, hogy egyszer, valaha hitetlenek voltunk, senki sem született élő hittel. Ez pedig azzal járt, hogy megromlott elménk miatt képtelenek voltunk meghallani a hozzánk szóló Istent. Beszélgetéseim során, de valószínűleg a Testvérek is tapasztalták már ezt, szembesülnünk kell újból ezzel, hogy az emberi elme romlott önmagában. Hiába hozunk fel érveket, hiába idézünk bibliai igeszakaszokat, hiába beszélünk úgymond logikusan, az emberek nem értik meg, és nem jutnak el Istenig önmaguktól. Emlékszem, én is ilyen voltam, mielőtt az Úr megváltoztatott, és ma is bizonyára vannak dolgok, amelyeket így fogadok, amikor bezárulnak a füleim, a szemeim, a szívem pedig megkeményedik. Hiába szól az ige, még sincs hatással ránk. A Róm 12,2 szerint elménknek meg kell újulnia ahhoz, hogy egyáltalán megvizsgálhassuk, és aztán a megvizsgálás nyomán megérthessük Isten akaratát. És bár valljuk, hogy Isten képes újjáteremteni minket és az értelmünket is, mégis a Szentírásban új-

ból és újból ez feladatként jön elénk, küzdelemként, harcként – amely elől nem menekülhetünk el –, hogy az értelmünknek meg kell változnia. A tét nagy! Komoly következménye van, ha nincs ilyen változás az életünkben. Pál apostol azt mondja, hogy nem kevesebb forog kockán, mint Isten ismerete, a Krisztushoz való kötődésünk és a Neki való engedelmisségünk. Mert ezt olvassuk: *„Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.”* Tehát a tét nagy! Istent ismerni, Krisztushoz kötődni, szeretni és Neki engedelmeskedni. Ezért nagyon fontos megtanulnunk, hogy hogyan őrizzük és erősítsük meg elménket úgy, hogy helyt tudjunk állni ebben a küzdelemben, megismerni azokat az utakat, amelyeken Krisztus vezetni akar minket, gyermekeit ezen a téren is.

A Szentírásban sok olyan rész van, ami erről beszél, de a mai alkalommal csak a felolvasott 2Kor 10,3-5-re szeretnék koncentrálni. Pál apostol itt azt mondja, hogy a mi feladatunk ebben a harcban az, hogy leromboljuk az erősségeket, más szóval erődítményeket (a görög szó erődítményt is jelent). De mi az az erődítmény? Röviden hadd foglaljam így össze: egy mentális blokk. Pál az Isten megismerése ellen emelt állításokról, érvekről, gondolatokról beszél, mivel ez egy mentális harc. És azt mondja: romboljátok le ezeket az erődítményeket, ezeket az érveket, ezeket a gondolatrendszereket. Ez az erődítmény kétféle lehet. Lehet egy világnézet, a sokféle -izmus: materializmus, hedonizmus, darwinizmus, szekularizmus, relativizmus, kommunizmus, ateizmus stb. Ezeket az emberiség azért találta ki, hogy meggátoljanak sokakat az Isten megismerésében. Ezeket le kell rombolni! Másodszor: olyan erődítmények is léteznek, amelyek személyes hozzáállásunkban vannak. Az aggodalom is lehet egy ilyen erődítmény. Az életem tele van aggódással, és ez akadályozza meg, hogy Istenben bízzak. Vagy lehet mások elismerésének keresése is. Emiatt Isten háttérbe szorul. Vagy bármi, amit bálványként tisztelünk az életben, erődítmény lehet, ami megkötöz: félelem, bűntudat, harag, bizonytalanság, kapzsiság, nagyratörés, testiség stb. Mindezek a dolgok erősségek az elménkben, az értelmünkben. És a Biblia azt mondja, hogy ezeket le kell rombolni, ezek nem maradhatnak meg, ezek ellen küzdeni kell.

De miért? Mi a cél? Nézzük meg a felolvasott szakasz utolsó mondatát: *„foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak”*. A foglyul ejtvén kifejezés görög eredetije azt jelenti, hogy irányítani, meghódítani, engedelmisségre kényszeríteni. El kell jutni ide: a saját értelmünket engedelmisségre kényszeríteni. Foglyul ejtjük, azaz alárendeljük gondolatainkat Krisztusnak. Mi végre? Azért, hogy engedelmeskedni tudjunk Neki.

De hogyan csináljuk ezt? Hogyan tegyem engedelmessé az elmémet? Mert észrevettem, hogy az elmém nem mindig engedelmeskedik. Gyakran engedetlen és lázadó is. Más irányba akar menni. Amikor én egy bizonyos módon akarok gondolkodni, akkor ő egy másik irányba akar terelni. Emiatt küzdelem van bennem (Pál apostol beszél erről a Róma 7-ben). Amikor el kell gondolkodnom valamin, el akarja terelni a figyelmemet. Pl. amikor imádkozni lehetne, akkor a gondolataim másfele kezdenek el járni. Hogyan küzdjünk ez ellen? Négy egyszerű bibliai alapelvet szeretnék a Testvérek elé hozni, amelyek által Isten segíteni és vezetni akar minket ebben a küzdelemben.

1. Az első alapelv nagyon egyszerűnek tűnik, a gyakorlatban mégis nehéz: ne higgy el mindent, amit gondolsz! Mit értek ez alatt? Azt, hogy gyakran természetes módon úgy érezzük, hogy ha valamit kigondolunk, annak igaznak kell lennie, mert az belülről fakad. De attól még, hogy valami nekem jut eszembe, attól még nem lesz igaz. Egyrészt azért, mert kívülről számtalan félrevezető gondolat befolyásolhat minket. A világ olyan dolgokat sugall nekünk, amelyek hamisak, és állandóan bombáznak minket ezekkel a hamis elképzelésekkel, sokszor aljas háttér munkával. A Biblia szerint a Sátán is kísérthet minket. Kívülről sok befolyásoló tényező hat ránk. De a problémánk sokkal mélyebb és sokkal bonyolultabb, mint a minket kívülről érő behatások, mert a Szentírás szerint Isten tükrében azt kellene meglátni, hogy a legnagyobb bajunk az, hogy elménk romlott, beteg. Ezt a mentális betegséget bűnnek hívja a Szentírás. Bűnös az értelmünk. A Biblia legalább egy tucat különböző kifejezést használ arra, hogy milyen állapotban van elménk a bűn hatása miatt. Az elménk romlott (2Tim 3,8), el van zárva a szívüktől (Jób 17,3-4), nyughatatlan (Préd 2,21-23), meggondolatlan, megtévesztett (3Móz 5,4, Ézs 32,4), bűnös, Istennel ellenséges (Róm 8,7), tompa (2Kor 3,14), vak (2Kor 4,4). Nem magasztalja fel az emberi értelmet a Szentírás. Mindez pedig mit jelent? Azt, hogy a bűn miatt még abban sem bízhatunk, amit mi magunk gondolunk ki. A Jeremiás 17,9 mit mond? Ismerjük jól ezt az igeverset: *„Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?”* Komolyan vesszük mi ezt? Más szavakkal azt mondja itt Isten: bámulatos képességünk van arra, hogy hazudjunk önmagunknak. A szív önmagát csapja be. Állandóan ezt tesszük. Mindannyian. Azt mondjuk magunknak, hogy a dolgok rosszabbak, mint amilyenek valójában. Azt mondjuk magunknak, hogy a dolgok jobbak, mint amilyenek valójában. Azt mondjuk magunknak, hogy jól vagyunk, pedig nem vagyunk jól. Azt mondjuk magunknak, hogy nem nagy ügy, pedig nagy ügy. Valójában a Biblia azt mondja nekünk, hogy nem bízhatunk abban, hogy igazat mondunk magunknak, vagyis hogy a gondolataink igazak. Ezért kell megkérdőjeleznünk a saját gondolatain-

kat alázattal. Természetesen nem mindenre nézve igaz ez, mert azt mondom, hogy ez a terítő bordó, vagy legalábbis ahhoz hasonló (nem ismerem a színárnyalatokat ennyire), akkor talán közel állok az igazsághoz; de életünk nagy kérdéseivel kapcsolatosan igenis sokszor legyünk bizonytalanok abban, hogy jól gondolom-e. Tegyük fel a kérdést: Isten ígéje megerősíti vagy megcáfolja azt, amit én vélek?

Fontos tehát elfogadnunk, hogy csak azért, mert egy gondolatunk támad, az még nem jelenti azt, hogy helyes. Ez az oka annak, hogy annyi keresztyén bukik el napjainkban, mert minden bűn a hazugsággal, az önbecsapással kezdődik. Azt mondja Krisztus, hogy a Sátán a hazugság atyja (Jn 8,44). És ha el tudja érni, hogy elhiggyük a hazugságot, akkor rá tud venni minket a bűnre. Bármikor, amikor vétkezel, azt hiszed, hogy jobban tudod, mint Isten. Ez minden bűnre igaz. Mert bár tudod, hogy Isten ezt vagy azt mondja, de az elméd, megromlott értelméd azt kérdezi: 'és akkor mi van, ha Isten ezt mondta?' Ellene mer mondani a mindenható Úrnak, a szerető Atyának, a megváltó Krisztusnak! Ezért kell megkérdőjelezned azt, amit gondolsz, és nekem is. Ezt olvassuk: *„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg, és igazság nincsen mibennünk”* (1Jn 1,8). Ez az egyik legnagyobb önbecsapás! Folyton becsapjuk magunkat.

Észrevettem, hogy a fiatalabb generációk mennyire értékelik a hitelességet. Állandóan erről beszélnek: 'csak arra hallgatók, aki a szememben hiteles!' De szeretném megkérdezni, hogy mikor volt valaha is divatos a hitelesség hiánya. Melyik generáció döntött úgy, hogy mi a hiteltelen emberekre szeretnénk hallgatni? A hitelesség mindig is vonzó tulajdonság volt az emberben. Ám sokan azok közül, akik büszkén hirdetik a hitelességüket – mert ma ez divat politikai és más egyéb körökben is, hogy 'én hiteles ember vagyok' –, nincsenek tisztában azzal, hogy ez mit is jelent valójában. Nem mindig értik meg, hogy addig nem vagy hiteles, amíg nem tudod nyilvánosan beismerni, hogy bizony te is tévedhetsz. Szerepeket játszol. Az igazi hitelesség azzal kezdődik, hogy beismered, hogy nem vagy hiteles, mivel ember vagy, és az értelméd küzd ellened, még hívő emberként is.

Mindannyiunknak, mint az autóknak, van holttere (ami a tükörből nem látszódik mellettünk, olyan dolgok, amelyeket nem látunk jól). Nem mindig tudjuk megmondani magunknak az igazat, mert nem állunk meg, hogy igazán elgondolkodjunk azon. Gyakran elhamarkodott ítéleteket hozunk. Nem veszünk észre fontos részleteket. Döntéseink mögött sokszor több előítélet áll, mint amennyinek mi magunk tudatában vagyunk, hogy milyen előítéleteink vannak. Elhamarkodottan vonunk le következtetéseket (a Biblia erről a Róma 2-ben beszél). Kategóriák csapdájába esünk.

Mindenkit be akarunk skatulyázni, és azt kérdezzük: te ez vagy, vagy az vagy? De ki mondta, hogy csak kettő vagy három kategória létezik? Gyakran a kategóriákra koncentrálnak nem látjuk a szélesebb, nagyobb, teljesebb képet. És még nem beszéltünk arról, hogy gyakran csak azt látjuk egymásban és a dolgokban, amit látni akarunk, amit kivetítünk magunkból. Az Ige tehát arra biztat minket, hogy legyünk kritikusak saját gondolatainkkal szemben, és vessük alá azokat Isten ígéjének, mert Isten ígéje tartalmazza az igazságot személy szerint rólunk is.

2. Másodszor az ige arra figyelmeztet minket ebben a harcban, hogy védjük az elménket a szeméttől. A számítógépek korai korszakában elterjedt egy mondás, ami ma is igaz. Ha rossz adatokat viszel be a számítógépbe, akkor rossz eredményeket fogsz kapni. Ha mentális szeméttel töltjük meg az elménket (mert van ilyen!), akkor szemetet fogunk kapni az életünkben is. *„Az eszesnek elméje keresi a tudományt; a tudatlanok szája pedig legel bolondságot”* (Péld 15,14). Ezt az igeverset jó lenne felírunk tapadós cetlire, és odaragasztani tévére, számítógépre, okostelefonra. Emlékezzünk: *„Az eszesnek elméje keresi a tudományt; a tudatlanok szája pedig legel bolondságot.”*

A táplálkozási szakértők azt mondják, hogy háromféle táplálék létezik. Van az az enniváló, amely serkenti az agyműködést, segíti a gondolkodást. Van az úgynevezett – angolosan mondva – junk food, ami egyszerű kalória; nem méreg, de csak üres kalória. És aztán vannak a mérgező ételek, amelyek ártanak nekünk. Ugyanez igaz arra, amit látunk, amit halunk, és amit beengedünk az elménkbe. Néhány táplálék serkenti az értelmet: okosabbá, istenfélőbbé és érzelmileg érettebbé tesz, erősíti a hitet. Aztán van a szemét, ami csak töltelék, és van az, ami még mérgező is. Nem jó és nem rossz, ahogy az 1Kor 6,12 mondja: *„minden szabad nekem, de nem minden használ”*. Más szóval, néhány dolog nem feltétlenül rossz, de nem is szükséges. *Néhány pedig ártalmas a gondolkodásomra* nézve, rombolja hitemet, Istenbe vetett bizalmamat. A Biblia azt mondja, hogy töltsük meg az elménket a helyes dolgokkal. Ha egészséges akarsz lenni gondolkozásodban, gondolataidat irányítsd a helyes dolgokra.

„Nem vetem a szemem hiábavaló dologra; a pártoskodók cselekedését gyűlölöm: nincs köze hozzám” (Zsolt 101,3). Mit jelent ez? Soha nem hívnál meg valakit az otthonodba, és kérdeznéd meg: miért nem gyilkolsz meg itt valakit a nappalimban? De, amikor ilyen filmeket nézünk, akkor nem ezt engedjük be az otthonunkba? Nem ezt tesszük? Hogyan védjük meg az elménket a szeméttől, amit ránk akarnak zúdítani? Vannak olyan emberek, akik azzal dicsekszenek, hogy ők mennyire nyitott gondolkodásúak, és azt hiszik, bármit beengedhetnek az elméjükbe, és minden rendben lesz. Becsapják magukat.

Isten azt mondja, hogy meg kell védenünk az elménket. Ennek két módját adja elénk a Filippi 4,6-8-ban. Azt mondja az Úr, hogy az egyik a folyamatos imádság. Védd magad úgy, hogy folyamatosan imádkozol. *„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésetekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”* Az első módja annak, hogy megvédd a szívedet és az elmédet, az, hogy mindenben imádkozz. Nem mindig jut arra idő, hogy összekulcsold a kezed, becsukd a szemed, és félrevonulj egy csendes helyre. De ettől még gondolhatsz mindig Istenre, és megkérdezheted Őt: Uram, most ebben a helyzetben mit mondasz a Te igédben? Vagy kitől kérjek tanácsot? Melyik hívő testvértől? De – mondják sokan –, honnan tudhatjuk, hogy ezt jól csináljuk, hiszen nem mindig van meg bennünk a minden értelmet felülmúló békesség? Nincs idő erre kitérni, de röviden annyit hadd mondjak: onnan tudhatjuk ezt, hogy felhagyunk azzal a próbálkozással, hogy teljesen megértsük, miért teszi Isten, amit tesz, és egyszerűen csak bízunk Benne. Testvérek, az életünk gyakran emiatt kerül körforgásba, mert mindig a miért? körül forgunk, ahelyett, hogy az életünket rá mernénk bízni Istenre, és elfogadnák azt, hogy az Ő értelmét nem éri fel a miénk. Most olvastuk a Prédikátor könyvét, amelynek egyik fő üzenete ez: minden hiábavalóság. A hiábavalóság egyik jelentése az, hogy az ember számára értelmetlen, pontosabban érthetetlen. Nem azért, mert Isten számára nincs célja, hanem azért, mert mi nem érjük fel értelmünkkel, hogy azt megértsük. De ha bízol az Úrban, akkor Ő békességet ad neked, amely megőrzi szívedet és gondolataidat is Krisztusban. Folyamatosan Krisztusra gondolni. A gondolatainkat Krisztusban elfogadni.

Másodszor, Pál azzal folytatja, hogy *„Továbbá, atyámfiaim, akik csak igazak, akik csak tisztességesek, akik csak igazságosak, akik csak tiszták, akik csak kedvesek, akik csak jó hírűek; ha van valami erény, és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok”*. Itt van a cél, hogy a gondolatainkat mire kellene irányítani. Rögzítsük a gondolatainkat! Ne gondolkozzunk csupa értelmetlen dolgon, hanem koncentráljunk és összpontosítsunk. Pál erre szólít fel: ezekről gondolkodjatok! Legyen ez szokásunkká! Ez az egyik kulcsa a kísértés legyőzésének: ne csak ellenálljunk a kísértésnek, hanem helyettesítsük mással! Aminek pusztán ellenállsz, az megmarad az életedben. Minél többször ütsz egy szöveget, annál erősebben vered a fába. Minél többször gondolsz egy kísértésre, annál inkább elmélyíted, és ott marad benned. Mert mi történik, amikor az emberek azt mondják, hogy valamire nem akarok gondolni? Csak azért is arra gondolnak! Tehát ne csak ellenálljunk a kísértő gondolatoknak, hanem helyettesítsük őket

azzal, hogy máson gondolkozunk. A kísértő azt akarja, hogy összpontosíts a bűnös dolgokra. Isten ellenben ebben az igében azt parancsolja, hogy azokon gondolkozz, amelyekre Ő felhívja a figyelmedet: *„amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak...”* Ezekre figyelj! Tehát hogyan véd meg bennünket az Úr ebben a támadásban? Úgy, hogy ne engedjünk be mindent az értelmünkbe, helyette a gondolatainkat irányítsuk másfelé.

3. A küzdelemben a harmadik fontos dolog, amire Isten felhívja a figyelmünket, hogy soha ne hagyjuk abba a tanulást. Legyünk életünk végéig diákok! Szeressük meg a tudást és a bölcsességet! Ezt a Példabeszédek könyve rengetegszer ismétli el. Tanuljuk meg szeretni a tanulás folyamatát! Mert az, hogy Krisztus tanítványainak hív minket, ezt jelenti, hogy tanulók vagyunk. Nem lehetünk Krisztus tanítványai anélkül, hogy ne lennénk tanulók. Krisztus a missziói parancsban és a Máté 11,28-29-ben is felszólít minket erre: *„tegyetek tanítványokká”*, tanítsatok és tanuljatok. Sokan vannak, akik úgy tesznek, mintha az érettséggel, diplomával vagy a szakvizsgával véget ért volna a tanulásuk. Isten azonban tanítványként akar minket vezetni, azt akarja, hogy ülj le, figyelj oda, gondolkozz és jegyezd meg, tanuld meg, ne felejtsd el. Értelemszerűen először Isten ígétjét. Ezt kell megtanulnunk, ez a legfontosabb, ez az élet beszéde. Másodszor azonban, az előbb említett ige alapján azt is ki kell mondanunk, hogy másoktól is tanulhatunk. Bárkitől tanulhatunk, ha tudjuk a megfelelő kérdéseket. A Biblia azt mondja: *„Mély víz”* – mélyen van – *„a férfiúnak elméjében a tanács; mindazáltal a bölcs ember kimeríti azt”* (Péld 20,5). Más szóval, bárkitől tanulhatsz, ha megtanulod kimeríteni a benne lévő tudást. És hogyan teszed ezt? Kérdések feltevésével. Mindannyian tudunk olyan dolgokat, amelyeket mások nem. De mások is tudnak olyan dolgokat, amelyeket mi nem tudunk. Ehhez azonban, hogy egymástól így tanuljunk, alázatra van szükségünk. Gondoljuk végig az 1Péter 5,5-t! Miért mondja azt az ige, hogy *„Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad”*? Egyrészt azért, mert Isten alá tudják magukat vetni, másrészt, mert az alázatosak taníthatóak. Inkább ismerjük el, hogy nem tudunk mindent, minthogy úgy tegyünk, mintha mindent tudnánk, és nem tanulunk. De kiktől tanulhatunk? Mondhatni, az Úrnak hatalma van arra, hogy bárkitől. Egyetemi professzorom mondta egyszer alázattal, mikor panaszkodtunk neki, hogy sok előadást a hiábavalóság kategóriájába soroltunk be diákként: 'fiúk, kizárt dolog, hogy egy előadásban legalább 2-3 mondat ne hangozzék el, ami miatt ne lett volna érdemes beülni'. 2-3 mondat. Lehet, hogy minimalista hozzáállás, de igaz. Tanulhatunk idősebbektől és fiatalabbaktól, vagy olyan emberektől, akik nem kedvelnek minket. *„Az eszesnek elméje tudományt szerez, és a bölcseknek*

füle tudományt keres” (Péld 18,15). Keres és szerez bölcsességet és tudományt. Nekünk is buzgónak kell lennünk a tanulásra, és hajlandónak kell lennünk hallgatni, másokat meghallgatni.

4. Végül pedig, negyedszer, az Ige azt mondja, meg kell tanulnunk szélesebb perspektívában gondolkodni, úgy, ahogyan Isten is látja az életünket, mert a mi életszemléletünk nagyon beszűkült Istenéhez képest. Olyan dolgokon akar keresztülvezetni minket, amelyekre nem is gondolnánk, és olyan dolgokat akar általunk elvégezni, amit korábban el se tudtunk volna képzelni, hogy mi azt megtegyük. Pl. Péter apostol zsidó létére el se tudta képzelni, hogy ő valaha egy pogány ember házába beteszi a lábát. És aztán lát egy isteni jelenést, hall egy tanítást, és utána Kornéliushoz küldetik. És megtörténik a csoda: Isten formálja Pétert, változtatja az ő hozzáállását, értelmét és szívét. Olyan ez, Testvérek, mint az építészet. Minden épületet, amit látunk, először egy építész képzelt el, mielőtt megépült volna. Pétert is először Isten tanítja, hogy értelmét, látókörét kicsit tágítsa, és aztán beleviszi: csináld, tedd meg! Kész a tervrajz, építsd meg! Minden egyes gyülekezetet, amelyet Isten kegyelméből megalapított, előbb valaki – akár emberek egy csoportja, akár egyetlen gyülekezetalapító – elképzelt. Megszületett bennük a vágy és az elképzelés: milyen jó lenne itt az Urat imádni gyülekezeti közösségben! Pál apostolnak eszébe se jutott volna Krisztust követni, mikor dühösen és tajtékozva üldözte a Krisztus-hívőket. Aztán az Úr közbelépett, és változtatott Pálon jó néhány dolgot. Azután új perspektívák nyíltak ki előtte, annyira, hogy Pálnak még az is eszébe jutott, ami egy zsidó számára szinte botránykő volt kezdetben – tudjuk, mert a Szentírás beszámol róla –, hogy mi lenne, ha egy gyülekezet csak pogány keresztyénekből állna. Pálnak eszébe jutott ez a gondolat. És amikor eljött az idő, és a Szentlélek vezette őt, és sajnós a zsidók is megátkoztak Krisztust, akkor azt mondta, hogy közetek nem jövök, ti káromoljátok az Urat, kivonulunk a zsinagógából. Természetesen ezeknek a terveknek Istentől kapottaknak kell lenniük, és ezt a perspektíva-tágítást csak Ő tudja elvégezni Szentlelke által, mert ha ez nem így van, akkor csak emberi elképzelések után szaladunk és erőlködünk, amelyeket nem fog munkálni Isten Szentlelke. De ebben is formálni akarja értelmünket az Úr, értelmünk korlátait, határait ki akarja tágítani, és az Ő akaratához akarja igazítani egyre jobban. Ez jelentheti azt is, hogy olyannal lesz jó kapcsolatunk, aki-ről nem is gondoltuk volna, vagy hogy olyan dolgokat megtanulunk elegendni, amik nélkül korábban el se tudtuk képzelni az életünket. Isten képes értelmünket így is átformálni, alkalmassá tenni a harcra és küzdelemre az engedelmességre való törekvés közben.

Mert nem elég, ha nem hiszünk el mindent, amit gondolunk. Nem elég, ha csak megvédjük az elménket a szeméttől. Nem elég, ha folyamatosan

tanulunk és fejlesztjük a jellemünket. Hagynunk kell, hogy Isten szélesítse a perspektívánkat. Kérünk is kell ezt Tőle: Uram, tedd ezt meg!

Látjuk tehát, hogy mi mindenben akar minket változtatni Isten. Lehet, hogy ezek nem új üzenetek számunkra, de lehet, hogy a gyakorlásukban megtorpantunk, elakadtunk. Indítson minket az Úr arra, hogy küzdjünk így is az Ő ismeretének gazdagságáért, az engedelmességért, mert ezek forognak kockán. Isten ismerete ellen emeltetnek ezek a falak, és az engedelmisségben akadályoznak minket a Krisztushoz való kötődésben. Adja az Úr, és formálja Szentlelke által bennünk, hogy valóban tudjunk így küzdeni, és mindenekelőtt ebben a küzdelemben az Úrban bízni, és Őt kérni: Uram, formáld bennünket!

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, bűnbánattal jövünk Eléd, mert mindannyian elmondhatjuk, hogy egykor, de még gyakran ma is értelmünk a bűnben gyönyörködik, a saját útjainkon járunk, és nem vagyunk képesek megalázni magunkat a Te akaratod előtt, mert ilyen a szívünk, ilyen az értelmünk: romlott, vak, tompa, gonoszhoz ragaszkodó és Veled ellenséges. Dicsőítünk és magasztaltunk, Úr Jézus Krisztus, hogy ennél jobban is ismerve minket mégse mondtál le rólunk, mert nincs az a romlottság és nincs az a mélység, amiből Te ne tudnál megváltani és megszabadítani. Dicsőítünk és magasztaltunk azért, hogy Pál apostolt is megragadtad, őt is kegyelmedbe fogadtad, és átformáltad életét, szívét, értelmét. És rajta keresztül felhívtad életünk ezen területén is arra a figyelmünket, hogy küzdeni kell, sok minden van, amit le kell rombolni elsősorban magunkban, és jó célokért pedig küzdeni, az értelmünket Feléd fordítani, az igazra, a tisztára, a jóhírré és elsősorban a Te ígédre figyelemmel. Kérünk, hogy ezt tedd is meg, segíts, óvj meg bennünket, leplezd le szemünk előtt mindazt, ami haszontalan, ami káros, ami szemét, és óvj meg bennünket attól, hogy akár magunkat, akár szeretteinket vagy másokat ezzel próbáljunk etetni! Kérünk, hogy tápláld bennünket hozzánk illő eledellel, a Te igéddel, ami az igazság! És könyörgünk, hogy segíts meg küzdelmeinkben! Látod, hogyha egy helyben állunk régóta, vagy hogyha esetleg előrébb jutunk, segíts, hogy egymás támaszai, segítői is hadd lehessünk! És könyörgünk azért, hogy Te magad vezess mindannyiunkat közösen.

Magasztalunk azért, Urunk, hogy Benned bízhatunk, ezen a területen is Rád bízhatjuk magunkat. Kérünk, hogy vezess bennünket most is a választás során! Valljuk, Urunk, hogy a Te akaratod fog megvalósulni, és ezért dicsőítünk és magasztalunk Téged előre is.

Kérünk, hogy vigyázzál mindannyiunkra, gyülekezetünkre, betegeinkre! Könyörgünk gyászolóinkért, Te legyél a vigasztalójuk, hisz Te magad

vagy „*a feltámadás és az élet*” és a „*minden vigasztalás Istene*”. Könyörgünk azokért, akik otthon vagy kórházban fekszenek betegágyon, vagy éppen már a halál előtt állnak. Te legyél az ő erősségük, testi gyengeség, erőtlenség közepette is lelki kőszikla, amelyre hittel állhatnak, és meg nem inognak!

Magasztalunk Téged azért, hogy könyöröghetünk, és azért is, mert megtartod népünket. Kérünk annak vezetőiért, adj nekik Hozzád térést, megtérést, és döntéseikben Szentlelked világosságát és Szentlelked vezetését!

De egyházunkért is könyörgünk, gyülekezetekért, szolgálókért egyaránt. Urunk, kérünk, Te adj ébredést közöttünk, Te adj Hozzád térést, hogy lehulljon a lepel az értelem elől, és láthassunk Téged, mint Megváltónkat, hogy Benned bízassunk!

Könyörgünk fiataljainkért. Az őket ért támadások ellen köszönjük, hogy Hozzád fordulhatunk, és köszönjük, hogy Te vagy az, aki minden tévedés és minden behatás ellenére is győzedelmeskedni tudsz. Kérünk, hogy mindannyiunkat tarts meg a Benned való hitben, bizalomban, kegyelemben, hogy valóban ne csak szavakkal dicsőítsünk Téged, hanem lélekben, igazságban, szívben, odaszánt életben, Neked szolgálva!

Így őrizz bennünket továbbra is ígéreted szerint, kegyelmedből, Krisztusért!

Ámen.

szöveg: Hartyáni I., Debrecen, 1560 | dallam: Kolozsvár, 1744 (Ne hagyj elesnem)

Zsolt 51

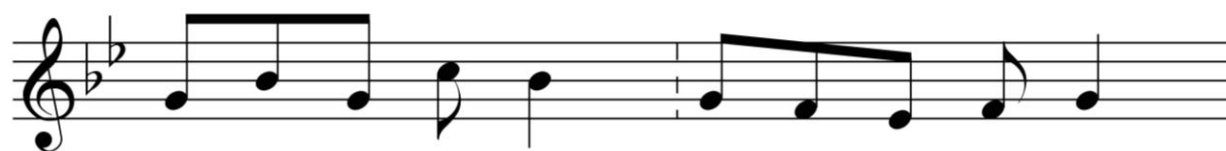
164

1. A - tya Úr Is - ten, kö - nyö - rülj raj - tam

te nagy jó - vol - to - dért,

Sok bű - ne - i - met bo - csásd meg né - kem

ir - gal - mas - sá - go - dért;

Ne hagyj, Úr Is - ten, kér - lek, el - vesz - nem,

a te szent ne - ve - dért.

2. Anyám, mikoron az ő méhében engemet fogada,
Nagy siralommal és fájdalommal e világra hozta:
Bűnben fogada, róla reám is a bűn elárada.